



*Per Toni Giménez*

## Lentitud

La lentitud multiplica l'espai... per tant, el temps... per tant, la vida. Quan anem a poc a poc en

cotxe, quan caminem lentament, quan realitzem qualsevol cosa de manera lenta, la sensació d'amplitud i de gaudi del temps es fa més gran. Ho fruïm tot millor. Cal fer elogi de la lentitud. És una bona mesura per contraatacar el ritme frenètic que ens imposa la societat alhora que una manera de ser i de respondre-hi de manera crítica i positiva per a nosaltres. Quan algú us faci llums o senyals amb les mans perquè augmenteu la velocitat quan el límit, dintre d'un poble, és de 40 Km/h, li podeu argumentar que la lentitud ens atorga temps i regalar temps, a part de ser voluntari i gratuït, és un dels millors obsequis no materials que podem fer a les persones, tan mancades com estem de gestos altruistes. La lentitud ens possibilita parar l'orella i fer atenció, per exemple, a les paraules d'una persona a qui feia temps que no vèiem i que ens explica com li van les coses, sense que el nostre mòbil el deixi a l'estacada mentre hem d'atendre la trucada. Lentitud per mostrar als infants i adolescents que també es pot viure a poc a poc, que la nostra vida no té perquè ser de zapping, picant d'aquí i d'allà sense saber mai on som ni on anem. Lentitud per a tothom i a qualsevol edat perquè això ens possibilita mimar i que ens mimin. La pressa i la rapidesa roben l'essència del que sentim, pensem i fem, o sigui d'allò que és etern i que és un eix transversal de les nostres vides que arrela en la història antropològica i albira futur. Elogi de l'adult que permet que una persona creui un pas zebra sense que s'hagi de posar a caminar més de pressa. Elogi de l'infant que fa els deures tranquil·lament o que dibuixa de manera pausada perquè titllar-lo de lent seria una falta de respecte (massa utilitzada per l'adult, de forma despectiva) i una manera de forçar-lo a no gaudir del que està fent. El

procés és construcció personal: necessita temps; la lentitud l'exemple.